

vatva, hogy a könnyű műfajú német műzsát a fővárosból kiszorítsa. A szegedi szini évad anyagi sikere erre minden alapot megadott, amit fokozott még az utószezón is. A szegedi jövedelmen alapított budai népszínház tagjai alkották később és 1875-ben, a budapesti Népszínház törzsgárdáját.

1861 nyarán Szabó József tért vissza Philippovics Istvánnal,

1862 nyarán Szigeti Imre igazgató, télen pedig Lángh Boldizsár társulata játszott.

1863-ban előbb Latabár Endre, majd Szabó-Philippovics társulata szórakoztatta a közönséget.

1864-65-ben ismét Latabár kereste fel a várost,

1865-ben Aradi Gerő,

1865-66-ban Kocsisovszky Jusztin, 1866 nyarán Follinusz János operatársulata tartott maradandó értékű operaelőadásokat.

1867-68-ban ismét Kocsisovszky Jusztin látogatta meg a várost.

7. A színészet állandósítása. 1868-70-ben Aradi Gerő az igazgató. Közben a Promenádszinkör elpusztult, ennek pótlásául Ujszegeden építettek nyári arénát. Az sem hagyott maradandó emléket maga után, már 1870 január 1-én leégett. A következő igazgató, aki

1870-73-ban működött, a szegedi származású Mannsberger Jakab, a szegedi közönség kedvelt Mosonyi bácsija, aki értékes műsorával és jól válogatott társulatával hódította meg a közönséget. A város a színészet ügyének megoldását a bevált igazgató ismételt szerződésével iparkodott megoldani.

1874-76-ban Sztupa Andor és Hubay Gusztáv igazgatók következtek,

1876-83-ban ismét Aradi Gerő. Az ő igazgatása alatt alakult 1878-ban a rövidéletű Színügy-Egylet, amely később irányító hatást gyakorolt a színügyi bizottság kialakítására. Az 1879-iki árvíz elmosta a szegedi színszínházat is és az újjáépülő városnak gondoskodnia kellett arról, hogy a hullámsírból ujjászülető nagyobb igényű városnak a kor színvonalán álló színháza épüljön: a budapesti Népszínház kisebb mása.

8. Az új színház kora. 1883-85-ben az

új színház igazgatója Nagy Vince, akit a balvégzet az 1885 április 22-iki tűzvészrel válságos helyzetbe sodort. Bár a város is anyagi nehézségekkel küzdött, mégis sürgősen hozzáálltak a színház újbóli felépítéséhez. A szegediek most ismét több mint egy évig nélkülözték a színházat, egész az újbóli megnyitásig, 1886 október 2-ig. Az újból felpített színház igazgatója:

1886-89-ig Aradi Gerő lett.

Az új színház a szegedi színészetben ez ideig nem hozott változást. Csupán külső tünetek mutatták, hogy már a régi korszak haldoklott. Az új színház új akusztikát, új világítást, új díszletezési problémákat vetett fel, de a lényeg, az előadási módor még a régi maradt. Csak a keret változott meg, melybe nem is illett a régi avult kép, az új színház a kor szelleme szerint gondolkozó és dolgozó művészt igényelt. A város tanácsa szerencsés kézzel választotta az új igazgatót, akinek művészeti működésével a stílusfejlődés kora következett be a szegedi színházba.

1889-92-ben első ízben Makó Lajos művészeti irányítása mellett a fővárosi előadásokat is sokszor tulszárnyaló előadásokban mutatta be műsorának irodalmi izléssel kiválasztott darabjait. Amellett társadalmilag is működött, s kivéve a politikát, résztvett minden szegedi mozgalomban. 1892-95-ben Somogyi Károly nagyhírű igazgató következett, de a közönség szíve az előbbi igazgatóhoz visszahúzott, s 1895-99-ben Makó Lajos másodszor is a szegedi színház igazgatója lett. A második igazgatói korszak csak fokozta Makó érdemeit és csupán csak egy szerencsétlen társadalmi összeütközés következményének lehet tekinteni, hogy újra elkerült Szegedről. Utódja nem kisebb ember, mint (1899-1902) Krecsányi Ignác, a vidéki színészet egyik legkiemelkedőbb alakja. Krecsányi emellett, hogy a művészeti színvonalat megtartotta, működésével az egész ország színészetének helyzetén kívánt javítani. Szeged erre igen alkalmas talaj volt, a város tanácsa mindig megértő, jószágos barátja volt színügyünknek. Krecsányi azonban céljaihoz még alkal-